

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΕΟΥ ΝΤΟΝΤΕ

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑΣ

ΕΟΣ ακόμη, πολύ νέος, υπηρετούσε ως τυμπανιστής στο σύνταγμα των Ιθαγενών Αεροβολιστών. Λεγότανε Καντού, καταγότανε από τη φυλή των Ντζεντέλ και είχε 'οδη στη Γαλλία μαζί με τη στρατιά του Ντινουά. Είχε λάβει μέρος σ' όλη την έκστρατεια, διασχίζοντας σάν πουλι της καταγίδας τ'α πεδία των μαχών, χτυπώντας αδιάκοπα τη ντε ρμπούκα του (τύμπανο των Ιθαγενών). Ήτανε τόσο ζωηρός, τόσο αεικίνητος, ώστε δεν στεκόταν ποτέ σ' ένα μέρος για να τον βρούν ή σπαίνοντάς του, θάλεγε πως είνε χαμωμένος από μπροτζό κοκκινισμένο στη φωτιά του κανονιού, δεν μπόρεσε ν' άνθηξή στο κροθ και σ'α γόνια, κ' ένα πρωί τόν περιμάεινε στις όχθες του Μάγνη Ξυλασιμένο από το κροθ, με τ'α πόδια παγωμένα... "Εμεινε πολύν καιρό στο νοσοκομείο, κ' εκεί τόν είδα κ' έγώ για πρώτη φορά...

Θλιβερός και καρτερικός, σάν ένα άρρωστο σκυλί, ο Τούρκος κτύπηζε δλόγνρά του, με τ'α μεγάλα και γλικά μάτια του. Όταν τού μιλούσαν, χαμογούσε κ' έδειχνε τ'α δόντια του. Αυτό ήταν άλλοστε το μόνο που μπορούσε να κάνει, γιατί δεν ήξερε ούτε λέξι από τη γλώσσα μας.

Γιά να διασκεδάξή ο Καντού δεν είχε παρά τη ντε ρμπούκα του. Από καιρό σε καιρό, όταν έπληττε, τού πήγαιναν το τύμπανο του από χροβόταί του και τού επέτρεπαν να παίξή, μα όχι πολύ δυνατά, γιά να μην άνοσιχί τούς άλλους αρρώστους. Τότε ή φτωχή μαύρη καρδιά του, ή τόσο γυαλιστερή και τόσο σδυμένη μέσα στην κίτρινη μέρα και το θλιβερό χειμωνιάτικο τοπίο που έβλεπε από το παράθυρο, κινιγώνόταν, μόρφαζε, και τ'α λευκά του δόντια άστραποβολούσαν, καθώς ξεσπούσε σ' ένα γέλιο πρωτόγονο. Άλλες φορές πάλι τ'α μάτια του δάριζαν, τ'α ρουθόνια του φουσκωναν και, μέσα στο άχαρο περιβάλλον του νοσοκομείου, μέσα στο γιατρικά και τους επιδόμους, νομίζε πως εανάβλεπε τ'α δάση της πατρίδας του, φορτωμένα από πορτοκάλια, και τις μικρές Μαυριτανές να βγαίνουν από το μπάνιο τους με τ'α λευκά τους σεντόνια και άρωματισμένες με μύσχο.

Λυό μήνες έπερασαν έτσι. Στο Παρίσι, σ' αυτό το διάστημα, είχαν συμβη πολλά πράγματα, μα ο Καντού δεν ήξερε τίποτε απ' αυτά. Είχε άκουσει να περνούν κάτω από τ'α παράθυρά του τ'α κορασιμένα και νιχμένα στρατεύματα, που έγύριζαν απ' τόν πόλεμο, είχε άκουσει τ'α κλάμα των κανονιών απ' τ'ο πρωί ως τ'ο βράδυ στους δρόμους, είχε άκουσει τις καμπάνες να σηματούνε συναγερμό και τ'α κανόνια να βροντούν, μα απ' όλ' αυτά δεν καταλάβαινε τίποτε. Όποτε ότι οι Γερμανοί είχαν κμη στο Παρίσι, ούτε ότι είχε έπικρατήσει τώρα σ' αυτό ή Κομμούνια. Το μόνο που ήξερε ήταν πως είχε γίνει καλά κ' ότι μπορούσε να ξαναπολεμήσ. Κι' όταν, ένα πρωί, τού έδωσαν το έξιτήριο απ' τ'ο νοσοκομείο, ο Τούρκος, με τ'ο τύμπανό του κορασιμένο στην πλάτη, βγήκε με χαρά κ' έτρεξε να βοή τ'ο σύνταγμα του. Δεν χροιάστηκε πολλή ώρα για να τ'ο βοή. Μερικοί επαναστάται που περνούσαν, τόν παρότρυναν ως την πλατεία της Όμονοίας. "Έκει, ύστερ' από μιά μεγάλη άνάκρισι, ένας στρατιηγός τόν επαναστάτ'ον, βλέποντας ότι δεν μπορούσε να καταλάβη τίποτε από τ'α λόγια του, τού έδωσε δέκα φράγκα, ένα άλογο κροασμένο και τόν άπεστασε στο έπιτελείο του.

Στ'α έπιτελεία αυτά της Κομμούνας έπηρχε λίγο απ' όλα : επενδύτες κόκκινοι, μανδύες Πολωνέζικοι, κυλόττες Ογγριμικές, χιτώνια τού ναιτικού κ' άλλες παρδαλές στολές κάθε είδους και χρώματος. Με τη γαλάζια μπλουζά του την κεντημένη με κίτρινο, με τ'ο τουρμπάνι του και τη ντε ρμπούκα του, ο Τούρκος πήγε να συμπληρώσ ή μασησάρτα αυτή. Καταχρομμένος, γιατί είχε βοή τόσο όμορφη συντροφιά, μεθυσμένος από τόν ήλιο, τις κανονίες και τ'ο μέρδεμα αυτό τών άλλων και τών στολών, ο Τούρκος, λιποτάκτης χωρίς να τ'ο θέλη και νομίζοντας ότι ο πόλεμος εναντίον τών Πρώσωνν εξακολουθούσε, άναμύχητρε ζωηρά μέσα στην παραφροσύνη αυτή τού Παρισιού κ' έγινε ο άνθρωπος της ήμέρας. Παντού, όπου περνούσε, οι επαναστάται τόν επεφημησσαν και τόν άποθόωναν. "Η Κομμούνια ήταν τόσο περιήφανη που τόν είχε με τ'ο μέρος της, ώστε τόν εκάμωρνε και τόν επέδωκεν. Τού έδωσαν μάλιστα τ'ο καλύτερο άλογο τού έπιτελείου για να φαντάξή καλύτερα καθώς περνούσε μέσ' από τούς δρόμους τού Παρισιού.

Το τόσο έλειπε ακόμη κάτι από την ευτυχία λ'ω Καντού. Θά ήθελε πολύ να πολεμήσ, να μυριστή μπροστ'ι. Δυστυχώς όμως, όλος και έπ' αυτοκατορίας, έτσι και στην Κομμούνια τ'α έπιτελεία δεν έπι-

γαιναν έκει που βροντούσε τ'ο κανόνι. "Έτσι, εκτός από τις έπιδείξεις και τις παρατάξεις, ο φτωχός Τούρκος περνούσε τόν καιρό του στην πλατεία της Βανδόμες και στις άλλές τού ύπουργείου τών Στρατιωτικών, ανάμεσα στους άτακτους αυτούς καταυλισμούς που ήσαν γεμάτοι με βαρέλια από ζωνιά και σαζακιά με λαρδί, με τ'α όποια οι επαναστάται άποζημιωνότουνσαν για όλη την λείνα που ύπέφεραν κατά την διάρκεια της πολιορκίας τών Πρώσωνν. Σάν καλός μουσουλμάνος, ο Καντού άπέφευγε να λαβαίνη μέρος σ'α γλέντια αυτά και καθόταν παράμερα σε μιά γωνιά, όπου έτρωγε δλομόναχος τ'ο «κοκοκούς» του. "Έπειτα, άφου έπαιξε ένα μικρό σοκολό στο τύμπανό του, τυλιγόταν μέσ' στο μπουνούκι του, κ' άποκομίδιόταν σ' ένα σκαλοπάτι, μπροστ'α σ'α φώτα τού καταυλισμού... * * *

"Ένα πρωί τού Μαΐου, ο Τούρκος πετάχτηκε άξαφνα απ' τόν ύπνο του, άκούοντας δυνατό τουρκεζιά. Τ'ο ύπουργείο ήταν άνάστατο κ' όλος ο κόσμος έτρεχε κ' έφευγε. Μιχανικά κ' αυτός έκανε δ'τι έκανε και όλοι οι άλλοι. Καβάλλησε τ'ο άλογο του κ' άκολούθησε τ'ο έπιτελείο... Οι δρόμοι ήσαν γεμάτοι από σαλπυγκιές που σάλλιζαν αδιάκοπα σάν ξετρελλαμένοι, κ' από άόιντατους στρατιώτες που συγκεντρωνότουνσαν με βία... Παντού κατάστρεφαν τ'α λιθόστρωτα κ' έστηναν οδοφράγματα... Χωρίς άλλο, κάτι έκτακτο συνέβαινε... "Όσο πλησίαζαν προς την προκμαία τού Σηκουάνα, τ'ο τουρκεζιά άκούγονταν καθαρότερα και ή σύγχυσις μεγάλων... Στη γέφυρα της Όμονοίας ο Καντού έχασε άξαφνα τ'ο έπιτελείο του. Λίγο παρακάτω ένας συνταγματάρχης τού πήρε τ' άλογο τού για να τρέξη να ιδή τι συνέβαινε στο δημαρχείο. Μανιασμένος ο Τούρκος άρχισε τότε να τρέξη κ' α' αυτός προς τη διεύθυνσι της μάχης... Τρέχοντας είχε γεμίσει τ'ο δέλο του και μουγκάζε ανάμεσα απ' τ'α δόντια του : «Το Μπρούσοι !... Το Μπρούσοι !...», γιατί ο δυστυχισμένος νομίζε πως τώρα μολις οι Πρώσοι έμπαιναν στο Παρίσι. Δεν ήξερε, βλέπετε, ότι οι Πρώσοι είχαν κμη κ' είχαν φύγει από καιρό, κ' ότι τώρα ο τακτικός Γαλλικός στρατός έδιωχνε τούς επαναστάτες της Κομμούνας... "Όχι, ο Τούρκος δεν ήξερε τίποτε απ' όλ' αυτά...

Σ' ένα οδόφραγμα της οδού Ριβολί, μερικοί επαναστάτες που ήσαν ταμπουρωμένοι πίσω απ' αυτό, τόν προσκάλεσαν να ενωθή μαζί τους, φωνάζοντας τού :

— "Έ!... Τούρκο!... Τούρκο!... Ο Καντού έτρεξε άμέσως κοντά τους, άμφηρόντας τις σφαιρές που σφύριζαν τώρα αδιάκοπα γύρω του. Δεν ήταν περισσότεροι από δώδεκα, μα ο Καντού άξιζε δλόκληρο στρατεύμα... "Όρθιος άπάνω στο οδόφραγμα, περιήφανος, άτρόμος, πολεμικός χειρονομώντας, κρανιάζοντας, ενώ ή σφαιρές κ' ή όβιδες έπεφταν σάν χαλάζι. Γιά μιά στιγμή τ'ο παρατέτασμα που σχημάτιζε ο καινός τών όβιδων διαλύθηκε λίγο και ο Τούρκος μπόρεσε να δη πως τούς χτυπούσαν στρατιώτες με κόκκινες κυλόττες άχρωμοί σ'α 'Ηλυσία Πεδιά... Μά αυτοί δεν ήσαν Γερμανοί, ήσαν Γάλλοι... Στην άρχή, ο φτωχός Τούρκος τ'α έχασε... Μά έπειτα τ'ο παρατέτασμα τού καντού άπλώθηκε πάλι και, νομίζοντας πως είχε γελαστή σ' αυτό που είδη, εξακολουθούσε να πολεμιά με μεγαλύτερο κέφι... Πώς ήταν άλλοστε δυνατόν να πολεμιούν Γάλλοι με Γάλλους ;...

Σε μιά στιγμή όμως, μνή άκούγοντας κανένα πυροβολισμό γύρω του, γύρισε και κτύπησε... "Όλοι οι σύντροφοι τού είχαν φύγει και τόν είχαν αφήσει μόνο... Μά ο Τούρκος δεν εόλαψε από τη θέσι του... Στερέωσε τη ξιφολόγη του στο δέλο του και, έτοιμος να όρμηξή, περιέμενε να προβάλλουν οι Πρώσοι με τις μυτερές κάκκες... Μά να, ένα άπόσπασμα Γαλλικού στρατού παροναιόστρεχε μπροστ'α τού !...

— Παραδοθήτε !... φώναζαν οι άξιωματικοί τού άποσπάσματος. Ο Τούρκος έμεινε για μιά στιγμή κατάπληκτος. "Έπειτα, σηκώνοντας τ'ο δέλο τόν σ'όν άέρα, έτρεξε προς τ'ο άπόσπασμα, φωνάζοντας μ' ένα παιδικό ένθουσιασμό :

— Καλό Γάλλοι !... Καλό Γάλλοι !... "Άδριστ'α, μέσ' στο άπλοικό μάλω του, φαντάζοταν, βλέποντας τόν τακτικό στρατό, πως είχαν φτάσει ή ένσχύσεις που τόσο καιρό περιέμεναν οι Παρισιοί κατά την πολιορκία τους από τούς Πρώσους. Γ'ν' αυτό ήταν τρυσυνηχισμένος και γελούσε, δείχνοντας τ'α κάτασπρα δόντια του ! Μά οι στρατιώτες τόν είχαν περικυκλώσει και τόν έσπορχαν... * * *

Παντού όπου περνούσε, οι επαναστάται τόν επεφημησσαν και τόν άποθόωναν...

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

Ο ΤΡΥΠΟΦΡΑΧΤΗΣ Κ' Η ΑΛΕΠΟΥ

(Κρητικό παραμύθι)

Ο τρυποκάρυδο, ο τρυποφράχτης ή ο τρυπαλός, όπως τον λένε στην Κρήτη, είναι το μικρότερο πουλί του κόσμου, όπως γράφουμε και σε προηγούμενο φύλλο.

Όταν έκαμε ο Θεός τον άνθρωπο, έβγαλε από τις χοφές του τον πιο μικρό περίσσειον και, για να μη τον χάσει, έπλασε ένα πουλάκι μικρό, γιατί ο πηλός ήταν λίγος, και το πέταξε σ' ένα φράχτη. Το πουλάκι τρώεσσε άμεσως στο φράχτη κι έφτιασε εκεί τη φωλιά του. Κι' από τότε τ' ονόμασαν τρυπαλός.

Ο τρυπαλός φτιάχνει τον Φλεβάρη μια μικρή φωλιάσα, μικρή σαν το καρδί, από τα βόνα των άγριων γχοριών, κι' έχει γεννάει τ' αιάγα του.

Μιά φορά ο τρυπαλός κι' η άλεπού γέσανε εόντεχνος (κουμπάρη). Ύστερα γέ-

νήσανε και «συνζευτάδες» (συνεταιροί στην καλλιέργεια του χοραφιού) και απέσανε σιτάρι και σκόρδα.

Σάν ξεραθρίκανε πρώτα τα σκόρδα κι' ησασε για μάζεμα, ελεπε η άλεπού στον τρυποφράχτη.

— Αφέντη σύντεχνε, για να μη μαλάνουν με, έλα να μοιράσουμε σαν άδερφα. Τούτη τη φορά θά πάω εγώ τις ρίζες των εϊσοδημάτων μας και σ' ο θά πάω τις χορφές.

— Καλά, άποκριθηκε ο τρυπαλός, πού δέν εκατάλαβε την πονηριά της συντροφιάς του. Έτσι από τα σκόρδα πήρε η άλεπού τις ρίζες κι' ο τρυπαλός τις χορφές.

Όταν θέρισαν και το σιτάρι, πάλι έκαναν μοιρασιά. Ανή τη φορά πήρε ο κακοποιός ο τρυπαλός τις ρίζες κι' η άλεπού τα σιτάκια.

Όταν όμως γύρεψε να βρή να φάη τίποτα ο τρυπαλός, εϊδε πως τον γέλασε η συντέκνισά του κι' έκατσε άπάνω στα πράματά του κι' έβλαψε.

Κείνη τη στιγμή πέρασε από κοντά του ένας ψωρόκύλιος και τόν ρώτησε :

— Έντα χεις (τί έχεις) κομπάρη και κλάεις;

— Αχ, κομπάρη μου, με γέλασε η συνζευτρά μου η άλεπού, πήρε την καλή την εσοδεία και μ' άφησε τα χορτάκια.

— Άκουσέ με έμένα και θά σού τη διορθώσω την λαμπρόνη, του άποκριθηκε ο σκύλος. Βλέπεις εκεί κάτω πού περνάει εκείνος ο «δρομολάτης» (άδοκίμος); Όδηγάει το μουλάρι του φορτωμένο λάδι. Πετάξε κοντά του κι' άρχισε να τοιπάς τ' άσκι. Μόνο πρόσεξε μη φας καμιά με τη φορτωτήσασ. Κάμε αυτό που σου λέω κι' έγνοια σου. Ού δής τί θά γενί. Έγώ φεύγω, γιατί πρέπει να πάω να μιλώσω με την άλεπού.

Ο τρυπαλός πέταξε άμεσως στο άσκι κι' άρχισε να το τοιπάει. Ο άγωγιάτης τόν εϊδε και του έδωσε μια με τη φορτωτήρα. Φεύγει ο τρυπαλός κι' άρχίζει να τοιπάει από τ' άλλο μέρος. Άλλη ένια ή άγωγιάτης, πάλι φεύγει ο τρυπαλός.

Έτσι σ' μια στιγμή ξέφυγε η φορτωτήρα από τα χέρια του άγωγιάτη, χτύπησε τ' άσκι και τ' τρώεσσε. Τό λάδι χύθηκε στο δρόμο, έφραξε ο σκύλος ήμε δσο ήθελε, κλιώτικε ύστερα κάτω και λαδώθηκε για καλά. Άμεσως έβρισκε τρέχει και βρισκει την άλεπού.

— Καλημέρα, συμπεθέρα, τής λέει.

— Καλημέρα, του άποκρίνεται αυτή και τόν ρωτάει : Μά τί έπαδες, συμπεθέρα; Λιποτρονιάδες έγινες;

— Όχι, συμπεθέρα μου, άλλα ένας χοριάτης, έδω παρακάτω, μοιράζει λάδι για τις ψυχές τόν πεθαμένων του.

— Πού εινε;

— Κοντάχτε τ' όλο του! ελεπε ένας άξιωματικός. Τό όλο του ήταν ζεστό άκόμα...

— Κοντάχτε τα χέρια του! Ξανάπε πάλι ο ίδιος άξιωματικός. Τά χέρια του, πού ο Τοίρκος τά έδειχνε περήφανα, γελώντας πάντοτε, ήσαν κατάνιαρα από τη μαροσύνη...

Τότε τόν έσπορξαν και τόν εστήριξαν σ' έναν τοίχο...

Έξη στρατιώτες τόν εσημάδεσαν και, μπάμ!...

Ο φτωχός Τοίρκος σκοτώθηκε, χωρίς να καταλάβη γιατί τόν εκότωναν...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΝΤΩΝΤΕ

— Νά, έχει, πού πέρα, κάτω άπ' τ' μεγάλο τ' πλατάκι.

— Έ, άς πάω κι' εγώ να σωχρόσω λίγο, λέει η άλεπού.

— Μην χοιράσεσαι, συμπεθέρα, τής κάνει ο γεροκύλιος. Πού θά πάς με τέτοια ζεστή;... Σωχρόσεσμε έμεις! Κάτσε έδω πού κάθεσαι...

— Αχ, συμπεθέρε, δέν ξέρεις την καρδιά μου... Κάλιο τ'όχω να φορτωθώ εγώ τις άμαρτίες τών άλλων, παρά να μη τις σωχρόσω!... Ψυχή θά παραδώσουμε κι' έμεις!...

Έτρεξε λοιπόν η κυρά άλεπού κατά τόν άγωγιάτη, πού, φορηαμένος για τ'ό χόσιμο του λαδιού του, βλαστήμαγε και ξεαναβλαστήμαγε, και τ'ό φώναζε :

— Ο Θεός να σού άναπαήη τούς άποθαμένους, πατριώτη. Τό λάδι πούχρως, δροσάι να γίνη στους δικούς σου!...

Ο άγωγιάτης έσφαξε τη φορτωτήρα του σ'ά χερία κι' άναψε πού τοιλά.

— Έτσι να χυθουν και τ'ά κακά σου! έξακολούθησε η άλεπού. Κι' όσοι πούνε άπ' τ'ό λάδι σου κι' όσοι τ'ό γενοιτουνε, τόσα καντήλια ν' άναυτουνε στους δικούς σου!...

— Δέν φτάνει τ'ό κακό πούθαδα, άλλα με χοιροείδουνε κιάλας, μοιούρισε ο χοριάτης.

Η άλεπού τ'ό χαβά της. Άρχισε τόωρα να διπλοχορσινάη και να λέη :

— Άνοιξε, άφέντη μου, και τ' άλλο τ'ό άσκι! Χίσε άκόμα λίγο λαδάκι για να σωχρόσθη ή ψυχούλα τών άποθαμένων σου...

— Κακό χρονο άχης, στήγυγα! φωνάζει ο χοριάτης, τής άπολάει τη φορτωτήρα, τής δίνει μια στό κεφάλι και την άφνει μισοεπαμένη καταγής!... Έλεπτα σκύβει, την παίρνει, τή δένει κι' από τ'ά τέσσερα πόδια της και την χορμαίει σ' άλλο τόπο.

Στό δρόμο, σαν συνήθε η άλεπού, λέει στον άγωγιάτη :

— Άφρησε με έλεϊτερη, κατεπάνε, και θά σού δώσω τόσες δαδάδες σκόρδα.

— Πού τάχες;

— Σ'η φωλιά μου.

— Άίντε, πάμε να δοήμε.

Τόν πάει η άλεπού σ'η φωλιά της και τ'ό παραδίνει τ'ό σκόρδα.

Ο χοριάτης τής λύνει τότε τ'ά δυό μπροστινά της πόδια και την χορμαίει από τ'ά πιονά.

— Άφρησε με, κατεπάνε, τ'ό ξαναλέει η άλεπού, και θά σού δώσω τόσες δαδάδες σιτάρι.

— Πού τάχες;

— Δώ παρακατούλια, σέ μια τρέπα.

Τόν πάει και την άλλη φωλιά της κι' άφρησε να τ'ό δινη και τ'ό σιτάρι.

Νά τότε κι' ο γεροκύλιος.

— Τι κάνεις εκεί πέρα, συμπεθέρα; ρωτάει.

— Έ, τί να κάνω!... Για να σωχροσθουν οι πεθαμένοι τ'ό άγωγιάτη από δω, δέν φτάνει τ'ό λάδι μονάχα, χοιράζεται και σιτάρι για τ'ό κόλλημα. Και τ'ό τ'ό δινω... Δέν έρχεσαι πού κοντά, συμπεθέρε μου, να σωχρόσθης λίγο;

— Δέν είν' άνάγκη, συμπεθέρα μου, δτι εϊχα να εϊτώ εγώ τ'ό ελεπα στο λάδι!... λέει ο σκύλος.

Βλεποντας η άλεπού πως δέν μπορούσε να βγάλλη τ'ό άχι της, άναστένανε κι' ελεπε, νοιώθοντας δεινατός πόνους σ'ά πλευρά άπ' τ'ό εύλο :

— Αχ, η μαύρη!... Όέλω να ξεπλώσω μια στιγμή, συμπεθέρε, γιατί με πονάει τ'ό χορμί μου από τις μετάνοιες! Νά εϊχα λίγα άχρια να έστρωσω!... Πού να είν' αυτός ο τρυπαλός πού μου δανείσθη λίγα...

Μά ο τρυπαλός δέν βρισκότανε πονηθέν.

Ελεπε τρυπαλός μέσα σ' ένα τρύπιο καρούλι κι' έκανε γούστο με τ'ά χάλια της συντέκνισάς του, πού ελεπε πληρώσει τις πονηριές της με τ'ό παραπάνω...

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΙ

Αμα τοιμηρή κανέναν από σκορλιό, γίνεται καλά, άρκει να τ'ό πουν την άκόλουθη ενήχη :

Σ'η χεσθή κορομηλίτσα
έχω τρεις βεδούρες γάλα,
μια μέλι, μια γάλα
κι' η άλλη τ'ό σκορλιό τ'ό αίμα.

Όταν πάλι γάνει κανείς τίποτα και θέλει να τ'ό βρη, πρέπει να πη τόν άκόλουθο έξορκισμό :

Έβρες, το, δέν εβρες το
καβάλλο το και φέρ'το.

Σκάσε, σκάσε, διαβολάκι μου,
για να βρώ τ'ό πραγματάκι μου.

